ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить щотижня з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 42 (533) | Субота, 22 жовтня 1977 року. | Ціна 2 коп.

НА ОЗНАМЕНУВАННЯ ЮВІЛЕЮ ЖОВТНЯ

Центральний Комітет КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Президія Верховної Ради РРФСР прийняли рішення на ознаменування 60-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції провести 2 листопада 1977 року в Москві у Кремлівському палаці з'їздів спільне урочисте засідання Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, Верховної Ради Союзу Радянських Соціалістичних Республік і Верховної Ради Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки.

(ТАРС).

РІК ЖОВТНЯ 60-й УДАРНА ВАХТА

Трудящі Радянського Союзу! Боріться за успішне виконання плану ювілейного 1977 року! Наполегливо добивайтесь підвищення продуктивності праці, ефективності виробництва і якості роботи!

Із Закликів ЦК КПРС.

ЗАВДАННЯ ДОСТРОКОВО

Прийнято нову Конституцію Країни Рад. Наша бригада відзначає цю історичну подію гідними виробничими показниками, йде назустріч 60-річчю Великого Жовтня завершенням ювілейної вахти. Протягом року ми три рази виходили переможцями змагання серед 22 бригад підприємства.

Наш колектив достроково виконав завдання перших двох років десятої п'ятирічки, а такі швачки, як Раїса Карпенко, Пелагія Кулачинська, Ганна Патрик, Катерина Корман, Людмила Грищенко, Світлана Сторч, Олена Кривенко, справились із своїми особистими дворічними завданнями ще на початку вересня і нині працюють в рахунок третього року п'ятирічки. Більшість із них — ветерани виробництва, виконують змінні норми на 114—116 процентів, передають свій великий досвід молодим трудівницям. Наприклад, Ніна Лискова прийшла в бригаду минулого року і за короткий час з допомогою старших робітниць добре оволоділа спеціальністю швачки, забезпечує високі виробничі показники. Кожен трудовий день вона завершує з виконанням змінного завдання на 115—117 процентів.

Добре трудяться також робітниця Антоніна Крупницька, пакувальниця Ольга Коваль, яка оволоділа передовими методами праці і передає свій досвід іншим пакувальницям.

Н. НАГОРНА,
бригадир бригади швачок Вінницького УВП, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора.

СЛОВА ДОТРИМАЛИ

Учасники ювілейної вахти — паяльниця Ждановського філіалу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» К. Д. Ганюшкіна, ливарниця пластмасових виробів Є. В. Єлістратова, слюсар-складальниця А. Д. Галкіна ще на початку року зобов'язалися, використовуючи всі можливості для підвищення продуктивності, ефективності і якості праці, борючись за зниження собівартості продукції, виконати завдання двох років десятої п'ятирічки до 60-ї річниці Великого Жовтня.

І ось напередодні знаменного свята вони рапортували про дострокове виконання взятих зобов'язань. Слідом за ними до фінішу трудової вахти, подолавши рубіж двох років, прийшли ще вісім робітниць: штампувальниця Є. Ф. Джунь, яка удостоєна медалі «За трудову відзнаку», відмінник якості, ливарниця Г. А. Кривко, свердлувальниці Є. С. Гришанкова та М. І. Лопатіна, пресувальниця Е. І. Лопатнєва, слюсарі-складальниці В. В. Троян, Н. Г. Макеєва і слюсар-електромонтажниця Л. Г. Гурецька.

Схвалюючи нову Конституцію СРСР, яка гарантує право на працю, вибір професії і закріплює величні завоювання радянського народу за 60 років соціалістичного будівництва, вони з подвоєною енергією трудяться в рахунок третього року п'ятирічки.

Л. ШУМИЛОВА,
заст. директора Ждановського філіалу ДВО «Електромагніт».

Примножують здобутки

Наближаючись до фінішу ударної вахти на честь 60-ї річниці Великого Жовтня, швейники Харківського УВП-2 невпинно примножують свої виробничі успіхи. За дев'ять місяців цього року реалізовано продукції понад план майже на 200 тисяч карбованців. З випередженням крокують швейники і в жовтні. Попереду йдуть правофлангові — ударники ювілейної вахти. Серед них — З. Г. Кашнікова, майстер на швейному потоці. На підприємстві вона трудиться уже чверть століття.

Зінаїду Гнатівну, ветерана і наставника молоді, за успіхи, досягнуті у виконанні планових завдань і взятих соціалістичних зобов'язань минулого року, нагороджено медаллю «За трудову відзнаку».

Швейний потік, де трудиться З. Г. Кашнікова, план дев'яти місяців виконав на 103,1 процента, випустив понадпланової продукції на 22 тисячі карбованців. Всі робітниці УВП рівняються на виробничників цього потоку: Н. М. Арнаутову, В. В. Фоміну, які завершили виконання особистих завдань двох років п'ятирічки.

Всі свої здобутки трудівники УВП присвячують знаменному ювілею Великого Жовтня.

На фото: З. Г. Кашнікова (зліва) веде бесіду з молодими робітницями потоку.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

САМБІРЦІ — ЖОВТНЮ

Трудівники глухі Самбірського району широко розгорнули соціалістичне змагання на честь 60-річчя Великого Жовтня, прагнуть ударним фінішем ознаменувати ювілейну вахту.

Так, швеї-мотористки Самбірської швейної фабрики Марія Яжик, Євгенія Лях працюють в рахунок наступного року. Обох швей шанують на підприємстві, вони ударники дев'ятої п'ятирічки, ветерани і наставники.

Попереду йдуть і члени компактної групи УТОГ Самбірського меблевого комбінату Михайло Припін, Віктор Лаба, Ілько Лях, Микола Слива, Іван Наливайко, які постійно перевиконують норми виробітку, подають приклад іншим, Вони також працюють в рахунок 1978 року.

Людмила Шкімба, Степан Шкімба та Михайло Козек, що трудяться у Самбірському філіалі електровимірювальних приладів «Теплоконтроль», систематично перевиконують виробничі завдання і нині всі працюють в рахунок третього року п'ятирічки.

Н. БАГЛІЙ.

м. Самбір,
Львівська обл.

Самовіддана праця — Батьківщині

15 жовтня відбувся масовий комуністичний суботник, присвячений наступному святу — 60-річчю Великого Жовтня. Як і по всій країні, нечуючі трудівники учбово-виробничих підприємств, об'єднань, організацій нашого Товариства, члени компактних груп фабрик і заводів, колгоспів і радгоспів стали на робочі місця і ознаменували цей вікопомний день високими виробничими показниками. Багато зроблено корисного по впорядкуванню території і приміщень підприємств, гуртожитків, Будинків культури. Надано допомогу у збиранні врожаю на колгоспних і радгоспних ланах.

Як повідомили редакцію в штабі по проведенню суботника — в ЦП УТОГ, на підприємствах і об'єднаннях системи працювало багато тисяч чоловік. Випущено продукції на десятки тисяч карбованців.

Про ударну роботу трудівників розповідається в повідомленнях, що одержала редакція і які друкуються нижче.

ДОНЕЦЬК. На Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт» колективи цехів і дільниць заздалегідь підготувалися до комуністичного суботника. 15 жовтня 1110 виробничників згуртовано приступили до роботи. З них близько 1000 чоловік працювали безпосередньо на робочих місцях. Цехи і дільниці об'єднання випустили продукції на 15 тисяч карбованців. Протягом суботника було виготовлено 4 тисячі одиниць ПМЕ, 10 тисяч електропатронів, 2,5 тисячі вимикачів.

Добре потрудилися виробничники й на благоустрої території головного підприємства й філіалів об'єднання. Протягом дня було висаджено 120 дерев і 200 декоративних кущів.

ХАРКІВ. 360 чоловік взяли участь в комуністичному суботнику на Харківському УВП-2. Виробничники попрацювали з піднесенням, виготовивши продукції на 30 тисяч карбованців. 30 чоловік трудилися на прибиранні й благоустрої території підприємства, 40 — у радгоспі на збиранні врожаю.

АРТЕМІВСЬК. Ударно попрацювали на комуністичному суботнику, присвяченому ювілею Великого Жовтня, швачки Артемівського УВП. Із 340 чоловік на робочих місцях працювало 300 виробничників, 40 були зайняті благоустроєм території. Протягом суботника виготовлено продукції на 7 тисяч карбованців. В натуральному вираженні — це 263 костюми, 4,8 тисячі рукавиць. Благоустроєно і приведено в належний стан 450 квадратних метрів території підприємства.

БІЛА ЦЕРКВА. З ентузіазмом вийшли 15 жовтня на комуністичний суботник білоцерківські швейники. Протягом дня було пошито 900 костюмів на суму 9 тисяч карбованців, зібрано тонну металолому. Впорядковано територію підприємства і гуртожитку. Такий трудовий дарунок білоцерківців до ювілею Великого Жовтня.

СІМФЕРОПОЛЬ. Великий обсяг робіт в день комуністичного суботника виконали трудівники Сімферопольського УВП. У фонд п'ятирічки було випущено 270 костюмів на загальну суму 2700 карбованців. Із 178 чоловік 25 працювало на впорядкуванні території підприємства, привівши в порядок 600 квадратних метрів площі.

ЖИТОМИР. Об'єктів роботи у трудівників Житомирського УВП на суботнику було чимало. 380 чоловік розбились на групи, за якими були закріплені певні ділянки. За день прибрано і впорядковано 1400 квадратних метрів площі, в колгоспі й на УВП перевезено 18 тонн вантажів, зібрано значну кількість металолому.

КИЇВ. Добре потрудились під час суботника 963 робітники і службовці дослідно-виробничого об'єднання «Контакт». Вони виконали великий обсяг робіт по благоустрою виробничої території, в колгоспі на збирані і в кагатах на закладанні овочів на зимове зберігання.

РОВНО. Днем натхненної праці було для трудівників Ровенського УВП 15 жовтня. Всього в суботнику взяло участь 142 чоловіка, зокрема на робочих місцях було зайнято 80 осіб, які виробили продукції на 2 тисячі карбованців. Решта працювала в колгоспі, зібрали цукрові буряки більш як на гектарній площі.

ЧЕРКАСИ. 208 чоловік УВП працювали тут на різних роботах. В цей день вироблено продукції на 1500 карбованців, упорядковано 1500 квадратних метрів території, зібрано 2 тонни металолому.

ЦІЛЕСПРЯМОВАНІСТЬ І НАПОЛЕГЛИВІСТЬ

Організаційно і політично забезпечити виконання соціалістичних зобов'язань

Взяти соціалістичне зобов'язання — важливий політичний захід в житті кожного трудового колективу. Йому, як правило, передує велика, кропітка робота по аналізу досягнутих результатів і невикористаних резервів та можливостей. Але це тільки початок справи. Як підтримати протягом довгого часу політичний і трудовий ентузіазм робітників, інженерно-технічних працівників і службовців?

В цьому відношенні заслуговує на увагу діяльність громадських організацій Житомирського учбово-виробничого підприємства, особливо робота первинної організації УТОГ, яку очолює заступник директора по навчально-виховній роботі Ліна Дмитрівна Нік. Її стиль — динамічність, планомірність, цілеспрямованість. Уважно вивчивши плани роботи бюро первинної організації, всі проведені заходи, прийняті рішення, порядок організації контролю за їх реалізацією, приходиш до висновку, що тут крім суто традиційних питань (як-от: затвердження плану роботи, підведення підсумків соціалістичного змагання, визначення переможців) розглядається багато інших злободенних питань. Наприклад, плани виробництва в цілому, виховання почуття відповідальності у кожного трудівника.

Після прийняття у лютому та березні підвищених загальних та індивідуальних соціалістичних зобов'язань: план двох років десятої п'ятирічки до 60-річчя Великого Жовтня, бюро первинної організації УТОГ вивчає питання про виконання норм виробітку працівниками пошиття дитячого одягу на дільниці № 3 і в березні ж обговорює питання «Про роботу членів первинної організації УТОГ третьої дільниці в ювілейному році». Йшла відверта, серйозна розмова з робітниками, які не виконували норм виробітку. Бюро вирішило: за кожним робітником, який не справляється із завданнями, закріпити наставника.

У червні бюро знову повертається до розгляду цієї справи і ставить на обговорення питання «Про хід виконання заходів членами первинної організації УТОГ третьої дільниці по гідній зустрічі 60-річчя Великого Жовтня». На засіданні бюро були заслухані інформації наставників про проведену ними роботу і її результати.

Такі ж заходи були проведені на підготовчій дільниці.

З ініціативи бюро первинної організації УТОГ у серпні був проведений конкурс на звання «краща швачка», «кращий різальник», «кращий наладчик», що сприяло усуненню наявних недоліків, підвищенню якості вироблюваної продукції. Кількість виробів, які здаються з першого пред'явлення, збільшилась на 0,3 процента.

Бюро не випускало з поля зору питання щодо обговорення і відповідного реагування на рішення і директивні вказівки вищестоящих органів. Наприклад, у березні обговорювалося питання про розгортання соціалістичного змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи у десятій п'ятирічці у зв'язку з відповідною постановою Центрального правління УТОГ, а також питання про завдання первинної організації УТОГ по виконанню Постанови ЦК КПРС про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції і відповідної постанови президії ЦП УТОГ.

Бюро первинної організації проводить роботу по підсумках змагання, порівнянню результатів, вшануванню переможців. Так, 17 липня був проведений тематичний вечір під девізом «Випереджаючі час», присвячений працівникам закрійної дільниці, які достроково виконали план перших двох років десятої п'ятирічки. Дещо пізніше був проведений вечір вшанування переможців змагання і піднято прапор на честь робітників швейних дільниць, які також достроково справились з дворічними завданнями. В той же день на підприємстві був відкритий куточок слави, оформлений фотомонтаж про кращих людей.

У другій половині жовтня планується провести вечір під девізом: «І друга відчуваючи плече»— зустріч наставників з молодими робітниками. Це буде підсумковий огляд роботи ветеранів праці з юнаками та дівчатами, зокрема тими, що не виконують виробничих завдань. Тут ітиме мова про соціалістичне змагання під девізом: «Кожному молодому робітнику — продуктивність наставника», яке було організоване на початку року.

Бюро первинної організації УТОГ разом з обласним відділом систематично проводить у Будинку культури усні журнали, де мова йде про завдання і плани десятої п'ятирічки як по країні в цілому, так і по підприємству, аналізується робота виробничих дільниць, передовиків виробництва і відстаючих, використання робочого часу.

Комплекс заходів, проведених первинною організацією УТОГ разом з партійною, профспілковою і комсомольською організаціями, дозволив Житомирському підприємству успішно виконати план трьох кварталів і взяті на честь 60-річчя Великого Жовтня соціалістичні зобов'язання.

А. СМИРНОВ,
інженер відділу праці і заробітної плати ЦП УТОГ.

Миколаївське УВП постійний шеф місцевої спецшколи-інтернату для глухих дітей.

На фото: трудівників-шефів М. М. Федорова (ліворуч) і Л. П. Кривицького зустріли на порозі своєї школи вихованці інтернату.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

До праці й творчості кличе всіх трудівників УВП, виробничих об'єднань та компактних груп на державних заводах і фабриках нова Конституція. Бо джерелом зростання суспільного багатства, добробуту народу і кожної радянської людини є вільна від експлуатації праця членів Українського товариства глухих.

На фото: ударниці комуністичної праці Херсонського УВП Д. Гламазда (ліворуч) і О. Кручина. У минулій п'ятирічці вони вийшли переможцями в соціалістичному змаганні і нині трудяться у рахунок квітня 1978 року.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗА ТІСНІШІ ЗВ'ЯЗКИ ШКОЛИ З ВИРОБНИЦТВОМ

В Кам'янець-Подільській вечірній школі № 2 проведено нараду з порядком денним: «Зв'язок вечірньої школи з виробництвом». Викладачі поділились думками, як краще тримати зв'язок з комісіями сприяння, щоб добитись кращого відвідування, підвищити успішність школярів. Представники підприємств запевнили, що дирекції, партійні організації і місцеві комітети профспілки сприятимуть в успішному навчанні учнів у вечірній школі.

Хочу розповісти, як ідуть справи в спецкласах глухих, яку допомогу надає їм наше підприємство. Для зручності в гуртожитку адміністрація відвела три кімнати під класи. Навчається в них 28 осіб. Комісія сприяння вечірній школі цікавиться, як учні відвідують школу, яка у них успішність. Майстри швейного цеху Е. А. Васильєва та К. М. Атаманюк підвищують свої знання і в цьому році одержать атестати зрілості. Вони допомагають членам своїх бригад у відвідуванні школи, самі показують добрий приклад.

Адміністрація підприємства заохочує кращих робітників і відмінників навчання путівками в будинки відпочинку і санаторії, а цього року організувала екскурсії у Волгоград і Закарпаття. До тринадцятої зарплати учні одержують надбавку. На загальних зборах ми завжди ставимо в приклад кращих учнів. Звичайно, працювати і вчитись нелегко, але почесно. Адже одержати без відриву від виробництва атестат зрілості — це велике досягнення робітника. А після вечірньої школи відкриті двері в технікуми, інститути та інші учбові заклади.

З підвищенням загальноосвітнього рівня набагато покращала трудова дисципліна робітників, розширюється їх кругозір, зростає продуктивність праці, поліпшується якість продукції.

Ми вдячні викладачам за їх кропітку працю. Вони не тільки дають робітникам знання, а й ведуть велику виховну роботу. Цікавляться, в яких умовах працюють учні, які в них побутові умови, як вони проводять свій вільний час.

В умови про внутрізаводське змагання включений пункт про відвідування вечірньої школи. За прогул без поважної причини знімається один бал. Якщо бригади добились однакових успіхів, але в одній з них було два-три прогули вечірньої школи, то цей колектив втрачає призове місце, а в протоколі вказуються винуватці. Безумовно, бригада з 45 осіб має великий вплив на прогульників. Їх викликають і заслуховують на засіданнях місцевкому профспілки, в первинній організації УТОГ. Більшість винуватців визнають свої помилки і надалі їх не допускають.

Бажаю, щоб вечірня школа вела облік, скільки учнів поступило у вищі учбові заклади, де вони навчаються, скільки вже працюють і на яких посадах. На видному місці слід оформити стенд колишніх учнів, відмінників навчання. Треба організовувати зустрічі випускників школи, які закінчили вузи і працюють у нашому місті, з учнями вечірньої школи. Все це дало б значний ефект у навчанні. Непогано було б організувати змагання за краще відвідування і успішність.

Впевнений, що коли зв'язок вечірньої школи з підприємством стане тіснішим, то від цього буде загальний виграш.

Г. МИГАЛЬ,
директор Кам'янець-Подільського УВП.

РЕЗЕРВИ ВИРОБНИЦТВА — В ДІЮ

СКЛАДОВІ ЕФЕКТИВНОСТІ

Одним із корінних питань економічної політики нашої партії є забезпечення високої ефективності соціалістичного суспільного виробництва, показниками якої є продуктивність праці, матеріало-ємкість одиниці продукції і фондовіддача. Продуктивність праці і фондовіддача тісно зв'язані між собою і залежать від дуже багатьох факторів роботи підприємства.

До основних напрямків підвищення ефективності виробництва належать повне використання трудових ресурсів і прискорення темпів зростання продуктивності праці, поліпшення використання виробничих фондів, скорочення витрати матеріалів і сировини на одиницю продукції, підвищення якості вироблюваної продукції та її технічного рівня.

За останній час на нашому підприємстві в цій справі досягнуто певних успіхів. У швейному цеху впроваджена найбільш прогресивна форма організації виробництва, яка існує в швейній промисловості по пошиттю верхніх чоловічих сорочок. Це високопродуктивні агрегатно-групові секційні потоки. Всі робочі місця на них оснащені засобами малої механізації. Агрегатно-групові секційні потоки зручні тим, що заготовка деталей і запуск їх в монтажну секцію проводиться пачками, є можливість переходу на пошиття сорочок різних моделей без втрат робочого часу. Все це підвищило продуктивність праці на 12 процентів і набагато поліпшило якість продукції.

Добре працюють потоки, де змінними майстрами А. Г. Скробач і А. Т. Василів. Колективи, які вони очолюють, шиють вироби найбільш трудомістких моделей із дорогих тканин, причому частину з них — із державним Знаком якості. Особливо хочеться відзначити хорошу роботу таких швачок, як О. К. Сабодило, М. М. Щербій, М. М. Дячук, М. І. Галюк, Я. В. Свищ, І. П. Єжак, М. І. Янів та інші.

Існуюча форма організації виробництва постійно вдосконалюється. В даний час створений цех заготовки прикладних матеріалів. У швейний цех крій подають разом з підготовленим прикладом. Операції обкидання петель і пришивання гудзиків на бортах сорочок перенесені в заготовчу секцію. Це дало можливість зменшити незавершене виробництво в опоряджувальній секції, прискорити здачу готової продукції на склад, більш продуктивно використовувати петельні і гудзикові машини, поліпшити якість продукції.

Одним з найважливіших факторів підвищення продуктивності праці і якості виробів є впровадження у виробництво нової техніки і устаткування. В цьому напрямку також проведена значна робота. У швейному цеху більше половини універсальних морально застарілих машин замінено більш досконалими. Але необхідно і далі добиватись того, щоб усі застарілі машини були замінені сучасними.

Велику увагу приділено на підприємстві і механізації навантажувально-розвантажувальних робіт. Зокрема, механізований вантажопотік складу готової продукції, тобто готова продукція із швейного цеху подається через шлюз безпосередньо на склад, а з складу з допомогою транспортера завантажується в контейнери. Механізована подача тканин із підготовчого цеху в закрійний, звідки крій на пересувних возиках через ліфт надходить у швейний цех до робочих місць запускальниць.

Економія сировини і матеріалів — одна із складових частин ефективності, і цьому питанню також надаємо великого значення. Про досягнення в цій справі говорить хоча б той факт, що тільки за перше півріччя нинішнього року зекономлено 7800 метрів тканин на суму 21 тисяча 100 карбованців. Тут, зокрема, велика заслуга розмітчиків Я. С. Скробач і М. Ю. Дутчак.

В центрі уваги колективу є і поліпшення якісних показників. Цьому сприяє комплексна система управління якістю продукції, яка впроваджується на підприємстві. Адже ми маємо торговельні ділові зв'язки з п'ятнадцятьма базами України, і вимоги до якості вироблюваної продукції дуже високі.

На фабриці ще є резерви виробництва. І колектив робітників, інженерно-технічних працівників та службовців і надалі докладатиме зусиль, щоб привести їх в дію, успішно виконати завдання другого року і десятої п'ятирічки в цілому.

О. ЛУЦИШИНА,
старший інженер-технолог Івано-Франківського УВП.

Література і творчість

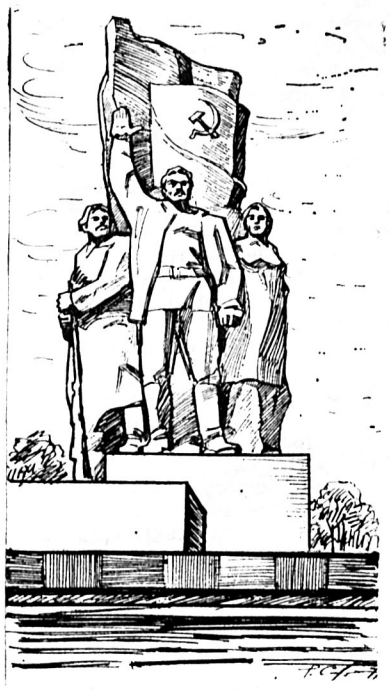

ХАРКІВ. Монумент на честь проголошення Радянської влади на Україні.

Мал. Р. СЛУЖЕВСЬКОГО.

Улицы Харькова

Улица Клочковская —
школа для глухих,
юности начало,
как и у других.

Пушкинская улица —
юности расцвет,
но любимой рядом
не было и — нет...

Улица Сумская —
что старушка мать,—
мне, по ней гуляя,
грустно вспоминать...
Улица Шекспира —
где сейчас живу,
книги всего мира —
счастье наяву.
Я здоров и весел,
Властен над судьбой.
Я сбежал от кресел,
Чтобы быть собой.

Простое

Великолепие земное,
как прекрасной женщины слова:
«Я люблю сердечное, простое,
живничай, ребячья голова!

Очень ты — серьезно! —
несерьезный:
ходят на руках не в сорок лет.
Для меня ты, право, невозможный,
меньше, меньше выходок, поэт!..»

— Было ли письмо или все это —
вымысел и больше ничего?
— Если б, друг, не спал ты до рассвета,
ты б спросил у сердца своего!

А. СИМОНЕНКО.

м. Харків.

Побачення

Русявка юна й чиста, як роса,
На квітку схожа, наче дві
краплини.
Тоненький стан і очі, мов
тернини,
У джерело заплетена коса.
Рівненькі ніжки, смуглі бровенята
І недоторканість рум'янцем
виграє.
На брук сірілий впевнено стає,
Спішить в дорослість,
Як дитя на свято.
Іде в життя...
Довіра і тепло
Хмарками ще по личку
пробігають.
А ось юнак на лавочці чекає,
Всміхнулися — і щастя зацвіло,
І ген пішли у завтрашнє своє,
Поважно розступилися дерева...
Бо дівчина,— то ваза кришталева,
Торкнешся ненароком —
Розіб'єш!

І. ГОНТАР.

МОВА СЕРДЕЦЬ

Не той глухонімий, кого нещадно доля
Жорстоко обійшла і прирекла на сум.
А той, хто до людей не йшов з добром ніколи,
Хто серцем є глухий до їх страждань і дум.

Ти ж, друже, мов орган, весь почуттями повен,
Для тебе світ встає у звабі і красі.
Тож був і він глухий, незбагненний Бетховен,
А чув таке в житті, чого не чули всі.

У пантомімі рук — і заклик, і бажання,
І музика, і крик бентежної душі,
Я чую пальців спів, що мовлять про кохання,
Я бачу їхній гнів до тих, що їм чужі.

Глухонімі, не ви — вам в праці день стрічати,
Леліяти малят, творити майбуття,
І серцем до людей, до сонця промовляти,
І слухати дзвінку симфонію життя.

В. КОЛОДІЙ.

м. Львів.

ДРУЗІ. Фотоетюд Д. БУШТРУКА.

КОЛОС

Разлилось океаном
на ниве
Наше счастье
народное —
Хлеб,
Каждый колос
Удался на диво —
Хоть вставляй
В государственный
Герб.
Колос!
Он — рядовой
Урожая,
В нем живет,
Всем известно
давно,
Нашей правды
Колючесть прямая,
Наших дум
Золотое зерно.
Мы в союзе
Республик свободных
Мира
Буйной желаем
земле,
Чтоб никто
не остался
Голодным,
Чтобы хлеб был
На каждом столе.
Где-то брызжит
Нейтронная злоба,
Проливается яд
через край,
А в могучей стране
Хлеборобов
Пахнет солнцем
Живой каравай.
Мы живем
все богаче,
Все краше
На просторах
Советской страны,
Верим мудрости
Партии нашей,
Добрым хлебом
и правдой
Сильны.
Колос солнечный
с нивы
Бескрайней
Выше самых
высоких наград —
Мудрый символ
Страны урожайной,
Сильный пламенный
наш
Дипломат!

С. АБАЗИН.

м. Березівка,
Одеська обл.

РАНОК У ЛІСІ.
Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

ЕТЮДИ ПРО ПРИРОДУ

ЛАСТІВКИ

Гроза насунулась на місто під вечір. Чекаючи її кінця, працівники облвідділу УТОГ виглядали у вікно.

— Дивіться! — вигукнула бухгалтер Надя,— ластівки у біду потрапили, гніздо розмиває!

Всі наблизились до вікна. Косий дощ діставав до гнізда, що притулилося в куточку вікна. Воно розмокало і від нього відпадали шматочки багна. Жалібно пищали в гнізді ластів'ята. Їх уже було видно.

Хтось запропонував розчинити вікно і забрати пташок у кімнату.

— А тоді що? — заперечили йому,— вони ж загинуть.

Раптом за вікном чорною блискавкою метнулася ластівка. Мокра, скуйовджена, вона опустилась на гніздо, від якого лишалась половина, крилами накрила пташенят.

— Вона ж розвалить його!

Але ні, мати знала, що робила. Їй було холодно і страшно, але в гнізді її діти, крилами вона сховала гніздо від дощу, лапками вчепилась за його край, а дзьобом за виступ у стіні. Хвилин п'ять лив дощ. Ластівка, вибиваючись із сил, тримала гніздо.

А на ранок ми побачили, як за вікном снували ластівки, носили багно, і до обіду ластів'яче житло було відремонтоване.

ВДЯЧНІСТЬ

Щоб пройти від санаторію імені Свердлова в Єсентуках до джерела № 4, треба спуститися сходами на нижню алею лікувального парку, і відразу потрапляєш на простору асфальтову площадку перед джерелом.

В години, коли люди приходять пити мінеральну воду, тут стає тісно. Мене здивувало те, що тут багато собак. Вони лежать під лавками, біля газетних кіосків, просто посеред площадки, витягши лапи і поклавши на них морди. Люди не проганяють їх, обходять, а собаки дивляться сумними темними очима. Господарів у них немає.

Набрав склянку мінеральної води і вилив у виямку на асфальті. Собаки встали, старанно злизали воду і вдячно подивилися в очі. Ось воно що! Після дощу на асфальті залишається багато калюж, а собаки тієї води не чіпають. Мінеральною водою вони лікуються.

Кожного разу я брав із собою склянку води і виливав її собакам у виямку на асфальті. Один пес, з чорними й рудими плямами, так звик до мене, що зустрічав мене біля сходів

Настав час, коли маленький автобус курортного бюро рушив, щоб відвезти відпочиваючих на вокзал. Собака стурбовано побіг поруч. Потім відстав, сів на дорозі і розгублено дивився вслід.

М. НИРОВ.

ОПІР

БУВАЛЬЩИНА

Що діялось навколо, він розумів добре. З уривків фраз, окремих слів, які проникали в його внутрішній світ, він більш-менш правильно оцінював усе, що бачив. Нові вирази розумів зусиллям власної волі і за допомогою людей. Петро знав, що фашисти— це вороги, війна — велике людське горе.

Одного ранку (це було в серпні) люди не пішли в степ. За околицею палахкотіла стрілянина, а в хатах так натягувались струни чекання, що, здавалося, ось-ось лопнуть. Перед заходом сонця на сільські вулиці і двори, як ненажерлива сарана, повалили завойовники. Петро не був боязким, але, щоб не зустрічатися з ворогом, пішов у ліс. Три доби жив у кущах і, маючи гострий зір, спостерігав за селом. Четвертої ночі, добре зголодніївши, повернувся додому.

— Де ти був? — спитала мати.

— Я була ліс,— відповів. Він плутав чоловічий і жіночий рід у дієсловах.

— Бережись, синку, бо вони можуть зробити тобі тра-та-та з автомата,— продовжувала мати.

— Тра-та-та нема. Я хитра, тікала ліс,— заспокоїв стареньку Петро.

Снилися йому пшеничні лани. Фашист, якого він бачив з лісу, ходив степом, підпалював посіви і реготав. Вогонь палав кругом, добирався до Петрових ніг. Прокинувся хлопець від нестерпного болю в нозі. Схопився і побачив перед собою фашиста з автоматом на шиї. Він прикладав вогник сигарети до Петрової підошви і задоволено реготав. Поруч нього стояв противний Гараська й улесливо усміхався до ворога. Петро схопив табуретку, що стояла біля ліжка, і кинув на них. Вона вдарилася в стінку і розлетілася на цурки, бо фашист і ненависний Гараська встигли присісти. Завойовник враз підхопився на ноги й озвіріло направив на хлопця автомат.

Мати, як птиця, кинулась між них.

— Стій! Не бери гріха на душу! — крикнула вона.— Син глухий.

— Вас іст дас клюхий? — запитав фашист.

Гараська жестами пояснив, але автоматник не здавався:

— Ніхт клюхий! Іст симулянт! — кричав він.

Гараська додав:

— Побідителі требують, щоб йшли носити хліб для армії.

Зрозумівши, що від нього вимагають, Петро сердито кинув:

— Вона робила вавку нога. Фашист погана. Працювала я не пішла!

— Петю, синочку, іди на роботу, а то вони тебе уб'ють.

— Не пішла! — рішуче відповів хлопець.

Кілька днів він переховувався в кущах, але його вистежили, схопили й привели в село. Фашист, Гараська і однорукий рахівник колгоспу кричали на нього, стріляли біля вух. Хлопець різко обертався на постріл, і чужинець прийшов до висновку, що Петро Сичевський чує, а глухоту симулює, щоб ухилитися від роботи. Потім кинулися на нього, щоб побити. Нарешті Гараська розправиться з глушманом, який викрив його перед людьми, як злодія. Сичевський відштовхнув Гараська і однорукого в різні боки, а чужинця підняв над собою, як рептух, і кинув на землю так, що той знепритомнів. Доки фашист приходив до пам'яті, Петро знову сховався у лісі, що починався зразу ж за селом.

Востаннє Сичевський прийшов додому через кілька днів зразу ж після заходу сонця. Ночі були вже холодні, і він хотів потепліше вдягтися. Вийшов з-за клуні, а біля хати стоїть фашист.

— Хенде хох! — кинув він.

Петро схопив сокиру, що стриміла у колоді, до якої рубали дрова, і рвонувся на ворога. Той дав чергу з автомата. Петро зупинився на мить, але не впав, а продовжував бігти. Фашист злякався і вилетів на вулицю. Сичевський добіг до хвіртки, ноги у нього підкосились, і він упав. Сокира вирвалась з руки і полетіла на землю...

За домовиною Петра Сичевського йшли всі, хто лишався на той час у селі. Голосіння не було. Важке мовчання прорвалось крізь стиснуті зуби, як молотами било по ворожих головах. А на ранок в селі не лишилося нікого, всі пішли в ліс.

Микола СУХОВ,

ВЕТЕРАНИ НАШОГО ТОВАРИСТВА

ЯК КОМУНІСТ І ЯК ЛЮДИНА

Василь Іванович Любарець довгий час працював на Україні, де у нього було багато друзів, з якими він часто листувався. Мешкаючи в останні роки в Магнітогорську на Уралі, В. І. Любарець писав до редакції «Нашого життя», ділився спогадами про минуле і думками про сучасне. Він не дожив до наших днів. За життя В. І. Любарець написав про свого давнього товариша Ф. П. Присіча. Нижче друкуємо статтю.

З першої ж розмови з Федором Петровичем Присічем, заступником директора з виховної роботи Лебединського УВП, я відчув велике духовне багатство цієї людини. І чим довше спілкувався, тим більше переконувався у правильності цього першого враження.

Його доля склалася так, як і в багатьох наших товаришів. Ще в дитинстві він залишився сиротою. Виховувався у Хорольському дитбудинку Полтавської області. Одного разу він застудився. Хвороба набувала все складнішої форми. Виявилось — менінгіт. Хлопчик видужав, але повністю втратив слух.

— Глухота налякала мене, тяжким каменем лягла на серце,— згадує Федір Петрович.

Вона не дала можливості продовжити навчання у дитбудинку, і хлопчика перевели до Харківської школи-інтернату для глухих дітей.

Тільки став звикати, освоюватися на новому місці, як розпочалась війна. Восени 1941 року школу евакуювали в м. Петропавловськ у Казахстані. То були тяжкі часи. Не вистачало ні одягу, ні взуття. Все, що було потрібне для школи, робили самі учні. Присіч тоді був піонервожатим. Він згадує, як вірили у перемогу школярі, як хотіли швидше повернутися до себе на Україну.

Нарешті закінчилась війна. Харківський облвно направив Присіча старшим піонервожатим до Лебединської школи для глухих дітей. Там він пропрацював п'ятнадцять років. У школі прийняли його до лав КПРС.

— Для мене день прийому в лави партії Леніна був і лишається найрадіснішим і найвідповідальнішим у моєму житті,— говорить Федір Петрович.

Ще коли працював вожатим, він цікавився літературою, глибоко вивчав творчість Т. Шевченка, І. Франка, Л. Українки, О. Пушкіна і сучасників П. Тичини, М. Рильського та багатьох інших. Цей інтерес до літератури, вихований на кращих зразках рідної, зарубіжної класики, розвинув у ньому чуття до поетичного слова. Федір Петрович багато працює, з'являються перші вірші у районній газеті «Будівник комунізму» та в «Нашому житті».

Перед мною лежить збірник «В єдиному строю», виданий у 1968 році. Тут вміщені поезії Ф. Присіча «За Аральським морем», «Новорічний тост». У збірнику «Серцем почуте» є цікаві вірші Федора Петровича — «Леся Українка», «Дорогу нам, дорогу».

За вірші «За Аральським морем» і «Новорічний тост» на літературному конкурсі, що організувало Центральне правління Товариства, Федора Петровича Присіча нагородили першою премією. Це висока оцінка глухого поета.

Поезії Присіча не позбавлені глибоких думок, повністю витримується ритміка вірша. Радісно, що людина зуміла знайти себе.

Зараз найбільше часу віддає Ф. П. Присіч вихованню молоді, підготовці кваліфікованих спеціалістів з тих, хто приходить на Лебединське УВП. Людина, яка на своєму життєвому шляху побачила немало лиха, по-батьківськи ставиться до молоді.

Колектив, де працює Присіч, в цілому хороший. Люди з любов'ю ставляться до праці. Тут чимало ударників комуністичної праці. Це П. Вернидуб, П. Науменко, В. Щербаченко та інші.

Не може Федір Петрович пройти мимо людини, яка потрапила в біду. Так, колись І. Г. Беленко, любив заглянути в чарку, прогулював, в сім'ї теж були неполадки. Довго довелось перевиховувати його, але тепер Іван Григорович — передовик, ударник комуністичної праці, нагороджений знаком «Переможець соціалістичного змагання» 1974—1975 років.

Так було і з Василем Павловичем Іванихою. Його ім'я занесене на Дошку пошани підприємства. Він нагороджений знаком «Переможець соцзмагання дев'ятої п'ятирічки». А був час, як він по молодості потрапив під вплив несерйозних товаришів і опинився на лаві підсудних. За ініціативою Федора Петровича колектив взяв Іваниху на поруки, і не помилились. Цей факт говорить про Присіча як про тонкого психолога.

Він не може сидіти без діла. Зацікавлений своєю роботою, він хоче, щоб про успіхи його колективу знало якомога більше людей.

Не обминули його і нагороди — медаль «За доблесну працю в дні Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років», ювілейна медаль до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Людина розкривається не тільки в праці, а й в думках про неї. Він говорить:

— Свою роботу поважаю і ціную. Будь-яку справу намагаюсь виконувати чесно і старанно.

І так добре усвідомлювати, що Присіч, хоч і втратив слух, знайшов своє місце в житті, що завоював авторитет серед товаришів. І не відступає від мети як комуніст і як людина.

УСПІХ ХУДОЖНИКА

«Я художник, і, зрозуміло, головна справа мого життя — малювання. Але скільки я не працюю, все здається, що зроблено мало, і зовсім не те, що треба. В душі — безперервний неспокій: час минає, а я ще не знайшов, не написав чогось основного, дуже потрібного».

Ці слова взяті із зарисовки-мініатюри «Червоне вітрило», автором якої є член Спілки художників УРСР, член УТОГ Валентин Григорович Людвик. Присвятивши себе улюбленій професії художника, він віддає їй всю енергію. Постійно у творчому пошуку, бажанні бачити цікаве, захоплююче.

Минуло майже десять років, і Валентин Григорович знайшов те, що шукав. Ним написаний портрет Фелікса Едмундовича Дзержинського. Робота його визнана вдалою. Вона була включена в експозицію обласної художньої виставки «Завжди напоготові», присвячена 100-річчю з дня народження Ф. Е. Дзержинського.

Одеські обласна і міська газети помістили на своїх сторінках статті про виставку. Ось що, зокрема, пише про картину В. Людвика у «Вечерней Одессе» мистецтвознавець Олександр Щербаков: «Образна легкість і виразність, які вирізняють портрет Дзержинського, написаний В. Людвиком, дають йому право назвати полотно «Рицар революції». Строга, ділова обстановка робочого кабінету, проста скромна шинеля, стримана, майже аскетична гама картини, співставлені з вольовим добрим лицем, з мудрим і зосередженим поглядом революціонера-ленінця, роблять твір помітним».

Республіканський виставком відібрав 40 робіт художників і рекомендував їх на республіканську тематичну виставку «Завжди напоготові». Серед них і картина «Рицар революції» Валентина Людвика.

Починаючи з 1967 року В. Людвик брав участь у 15 республіканських і обласних виставках. Його захопила своєю різносторонністю ленінська тематика. Переглядаючи альбом художника з фоторепродукціями його робіт, я побачив такі: «Ленін на прогулянці в Кремлі», «Ленін на березі Розливу», «Ленін у службовому кабінеті в Кремлі», «Ленін і Крупська». Недавно художник закінчив роботу, присвячену 60-річчю Великого Жовтня, новій Конституції СРСР. Матеріалом для неї послужила книга спогадів про Леніна найстарішого діяча революційного руху В. Бонч-Бруєвича, який протягом довгого часу працював під керівництвом Ілліча. В ній є такі слова: «Створити Державний герб нашої Радянської країни — завдання великої ваги, бо цей герб повинен був відрізнятися своїм внутрішнім смислом абсолютно від усього того, що було в гербах капіталістичних держав».

Відтворити на полотні, використавши всю гаму кольорів, образ вождя революції в колі своїх соратників під час обговорення герба першої в світі держави робітників і селян в 1918 році — справа нелегка. Багато праці, творчої енергії доводиться докладати художнику для створення ленінських картин.

На новому полотні на вас ніби спрямовані яскраві промені сонця і дивиться рельєфний, виразний герб. І ви ніби разом з Іллічем і його соратниками Ф. Е. Дзержинським і Я. М. Свердловим берете участь в обговоренні герба.

Багато нових творчих задумів є в художника. Побажаємо ж йому успіхів у їх здійсненні.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

РОЗШУКУЄМО РІДНИХ

До Вінницького дитячого прийморозподільника Управління внутрішніх справ виконкому Вінницької обласної Ради народних депутатів 13 серпня 1977 року зі станції Козятин було доставлено глухонімого хлопчика віком біля 12 років.

Хлопчик пише українською мовою слова: «тато», «мама», «село», «дома» та інше. Написав, що його ім'я — Вітя, прізвище — Зіник, батька звати Василем, маму — Людмилою, брата — Женею, сестру — Людою.

З написаного видно, що він навчався у 5 «В» класі школи-інтернату для глухих дітей. Адреси, де жив, назвати не може. Часто пише село «Калинів», «Калинівка», району і області не знає. Вимовляє слова: тато, мама, Люда, Вітя, а також цифри від 1 до 10.

Прикмети хлопчика: повний, очі блакитні, волосся русяве, на лобі вихор, за обома вухами післяопераційні сліди.

Одягнений у синю вельветову куртку з погонами і металевими гудзиками, у світло-салатову бавовняну сорочку, сірі в смужку бавовняні штани, коричневі шкіряні черевики.

Просимо читачів газети, які впізнають хлопчика, повідомити в редакцію адресу батьків або школи-інтернату, де він вчився.

Спорт

ПІСЛЯМОВА ДО ВИСТУПІВ З ФУТБОЛУ В 1977 році

Закінчились чемпіонати УРСР і СРСР з футболу серед глухих. Пройшли хвилювання, переживання після виступів футболістів збірної Київського облвідділу на першості України і збірної УТОГ — першості Радянського Союзу.

Спочатку хочеться розповісти про першість України. Цьогорічний розиграш звання чемпіонів республіки проходив в місті-герої Одесі. Для київських футболістів це місто пам'ятне тим, що тут в 1974 році вони вперше стали чемпіонами України. І ось через три роки одесити знову приймають футболістів шести облвідділів УТОГ.

Треба сказати, що спочатку першість планувалось провести в Запоріжжі, але Запорізька облспортфедерація відмовилась від проведення першості. Те що ламаються плани ігор обласних команд і підготовки збірної команди України,— не мало кого в Запоріжжі хвилювало. Добре що гостинні одесити виручили. Господарям довелось багато потурбуватись і виконати великий обсяг роботи, щоб першість пройшла на доброму рівні. Адже початок вересня «бархатний сезон», і хвилі Чорного моря приваблюють в цей період багатьох людей із різних міст Радянського Союзу. І тому хочеться ще раз подякувати працівникам Одеської облспортфедерації на чолі з головою В. І. Семеновою, які багато зробили для успішного проведення першості і підготовки збірної УТОГ.

Про фінальні змагання першості України вже докладно писалось в газеті «Наше життя». Але хочеться ще раз коротко розповісти про гру претендентів на перше місце — киян і одеситів. Вони і зустрілись в заключному матчі. Кияни швидко відкрили рахунок. А далі навряд чи хто міг гадати, що гра закінчиться 6 : 1 на користь одеситів. Але так і сталось. Грубі помилки воротаря і захисту киян допомогли одеситам виграти зустріч і з цим вперше стати чемпіонами України. Це великий успіх футболістів міста-героя та їх тренера К. Рогальова.

Що ж до чемпіонів минулих років — киян, то вони опинились аж на четвертому місці. Які ж причини такого спортивного падіння команди? На технічні помилки воротаря ми вже вказували. Вибув через травму основний гравець Пастушенко (до речі, його відсутність позначилась і на виступі збірної УТОГ). Деякі гравці з різних причин втратили спортивну форму (Марченко, Мішалов). На першість України поїхало шість молодих гравців, які вперше брали участь в іграх. Відсутність досвіду у таких змаганнях, недостатні бійцівські якості, технічний і тактичний брак — все це не могло непозначитись на виступах команди.

Щодо інших команд, то треба сказати, що зрушення є тільки у відношенні фізичної підготовки. Незважаючи на жорсткий регламент ігор, першість пройшла на хорошому технічному рівні. А ось щодо тактики, то тут змін не видно. Багато ігрового браку, особливо в кінцівках атак. Із багатьох гольових моментів використовувались одиниці. Немає в командах бомбардирів, які вміють забивати голи.

По результатах виступів в Одесі було відібрано 25 кандидатів у збірну України для підготовки їх в іграх на першість СРСР серед глухих спортсменів.

Як готувалась збірна команда до захисту свого звання чемпіонів, яке було завойоване торік? Крім проведених зборів взимку в Житомирі, планували ми провести тренування команди навесні в Ялті. Та збір було зірвано. Його вдалось організувати лише в серпні в Києві. І тут почалось незрозуміле. На збір із Львова не прибув ні один гравець, з Харкова — Шевченко, з Черкас — С. Стеблян, із Сімферополя — Тургенев. Мотив один — трудно звільняти з роботи. Якщо звільнимо, мовляв, в серпні, то гравець не зможе грати за свою команду у вересні. Але чому ж одесити, кияни, ужгородці, дніпропетровці завжди забезпечують явку гравців на учбово-тренувальні збори збірної України. Що там легше це робити? Гадаю, що ні. Просто в облвідділах стараються зробити все від них залежне. Коли спитали львів'ян Гнатишина і Греня про причину їх відсутності, то вони і не знали, що їх викликали на учбово-тренувальний збір в Київ.

Перенос ігор першості України із Запоріжжя до Одеси примусив скоротити учбово-тренувальний збір після першості УРСР з 10 днів до 4. А якщо врахувати, що з 4 днів один день була непогода, то можна зрозуміти, як це відбилося на іграх збірної України. Як вже говорилось, після першості України в Одесі було залишено 25 гравців для заключного етапу підготовки команди. І знову треба сказати: не прибули Стеблян (Черкаси), Товбін (Чернігів), із запізненням прибули Савінов (Дніпропетровськ), Данилов (Сімферополь), Лучинський (Тернопіль). Про яку підготовку могла йти мова за чотири дні. Одне що ми змогли зробити, це зіграли двічі між першим і другим складами. На більше у нас не вистачило часу.

Першість Радянського Союзу відкрилась в Ростові-на-Дону 16 вересня парадом команд-учасниць Росії, України, Білорусії, Азербайджану, Узбекистану і Грузії.

Як відомо, українська збірна зайняла четверте місце. Про деякі промахи команди вже повідомлялось в «Нашому житті». Про причини неполадок в підготовці я вже згадав на початку статті. Крім того, деякі гравці (Плахотник, Шевченко, Гладаревський, Тургенєв, Гнатишин, Грень) на час першості вратили свою спортивну форму. У гравців були відсутні бійцівські і слабі морально-вольові якості. Відчувалась відсутність Стебляна і Пастушенка. Якщо Пастушенко ось уже сім місяців знаходиться на лікуванні після травми, то Стеблян через безпорадність робітників Черкаського облвідділу не зміг прибути на змагання. У гравців збірної СРСР, які виступали в Румунії — Мерчанського і Костенка, відчувалась втома.

Треба сказати, що і ми, тренери, не були безгрішні: не звертали уваги на морально-вольову підготовку, мало провели контрольних зустрічей, у кінці зустрічі з Грузією допустили велику тактичну помилку.

Що ж треба зробити, щоб знову боротись за звання чемпіонів?

Необхідно, перш за все, правильно спланувати учбово-тренувальну роботу на місцях і із збірною командою. Провести не менше трьох учбово-тренувальних зборів (кінець січня — 10—12 днів у Житомирі; в квітні—травні — 10—12 днів в Ужгороді; і після першості України — 10—12 днів); по-друге, першість України по групах планувати у різні строки. Це дасть змогу тренерам подивитись гру більшої кількості гравців; потретє, проводити контроль підготовки гравців вдома.

Слід також поставити питання про призначення головним суддею і суддів змагань першості СРСР нейтральних суддів з інших республік.

Важливо тренерам в областях проаналізувати виступи всіх гравців і помилки, допущені ними в ході першості. Приділяти більше уваги морально-вольовій підготовці гравців, шукати молодих здібних спортсменів серед другої і третьої груп першості УТОГ.

Гадаємо, що виконання всіх цих умов і виправлення недоліків, які мали місце, дасть змогу в наступному чемпіонаті — 1978 показати кращі спортивні результати.

В. КУЛІБАБЕНКО,
ст. тренер збірної команди з футболу УТОГ.

В. о. редактора В. ПІТЕНКО.

ІНДЕКС 60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18, редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27.

Зам. 1254.

Друкарня Київського дослідно-виробничого об'єднання «КОНТАКТ», вул. Нововокзальна, 8, тел. 68-54-07, 68-56-07.

Тираж 17056.

Л